

РЕШЕНИЕ

№ 5465

гр. София, 17.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 17.09.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на прокурора Балев, като разгледа дело номер **4637** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145–178 от АПК.

Образувано е по жалба на Р. Л. против Заповед № АР-2494 от 16.08.2011г. издадена от началник група АНД отдел Пътна полиция – СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане свидетелството за правоуправление на МПС“, на основание чл. 172, ал. 1 във връзка с чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП.

Жалбоподателят твърди, че при издаването на оспорения акт са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. В тази връзка посочва, че като литовски гражданин не разбира български език. При спирането на автомобила, обстоятелството, че е чужденец било установено от пътните полицаи от представените им документи за самоличност. Твърди, че не е разбирал какво му се говори и в какво се обвинява. Наред с това посочва, че приборът за проверка на алкохол, с който му бил направен теста, не бил пакетирани и явно бил използван преди това. Поискал друг, но не го разбрали на езика, който владее. Не му показали показанията на прибора. Едва при получаването на оспорената заповед разбрал, че се касае за управление на МПС след употреба на алкохол. Въз основа на тези факти, жалбоподателят счита, че проверката, съставянето на акта и налагането на ПАМ са опорочени. Наред с това сочи нарушения на изискванията за форма на акта, тъй като заповедта не съдържа реалното правно основание за издаването ѝ.

В устните състезания се поддържат доводи за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което е лишило Р. Л. от възможността да

направи възражения, както и съображения, че към момента на проверката употребата на алкохол от жалбоподателя е обективно невъзможна, тъй като е несъвместима с приеманото от него лекарство „Д.“.

Иска се отмяна на заповедта. Претендира се присъждане на деловодни разноски.

Ответникът – началник група АНД, отдел Пътна полиция – СДВР, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли по съображения за законосъобразност на оспорения административен акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в съдебното производство прокурор от Софийска градска прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд, С. град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото писмени доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена на 11.04.2012г., по пощата, от надлежна страна – адресат на оспорения индивидуален административен акт и в предвидения от закона преклузивен срок по чл. 149, ал.1 от АПК, считано от датата на връчването му - 04.04.2012г., поради което е процесуално допустима.

Разгледана по съществото на спора, същата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал.1 от АПК съдебният контрол за законосъобразност на административните актове обхваща проверка за компетентност на органа издател, спазване на предвидената от закона форма, административнопроизводствените правила, съответствие с материалния закон и неговата цел.

От събраните по делото доказателства – АУАН № АР 2494/14.08.2011г., талон за медицинско изследване № 0328057 от 14.08.2012г. се установява, че на 14.08.2011г. около 04.00 часа в [населено място] по бул. Н. П. в посока от бул. Ал. П. към бул. Б. Б., Р. Л. управлява л.а. БМВ 325след употреба на алкохол, установена с техническо средство Алкотест 7410+ № 0105, с рез. 1.00 промила. Издаден е талон за медицинско изследване в 01-ва МБАЛ.

При тези фактически данни спрямо жалбоподателката е издадена оспорената заповед № АР 2494/16.08.2011г. на началник група АНД, отдел Пътна полиция - СДВР, с която му е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане свидетелството за правоуправление на МПС“, на основание чл. 172, ал. 1 във връзка с чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца, считано от 14.08.2011г.

В хода на съдебното производство жалбоподателят, чрез процесуалния си представител представя – препис от рецепта от 09.08.2011г. на д-р И. Д. УИН [ЕГН], СБАЛО „П.. Б. Б.“, с която се предписва лекарство - Д. С 300, разпечатка от интернет относно употребата на лекарството Д. С, болнични листове № 1782672/28.05.2011г., № 1199547/16.06.2011г. и № 1199585/14.07.2011г. за разрешен отпуск поради временна неработоспособност за периода от 27.05.2011г. до 09.08.2011г., както и доказателства за представяне на болничните листове в СУСО – НОИ – декларация на осигурителя/ самоосигуряващия се от 14.07.2011г., справка за приети и върнати документи с придружително писмо от 12.08.2011г.

При така установените факти, съдът приема от правна страна, че атакуваната заповед е издадена от компетентен административен орган - началника на група АНД в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, който е надлежно оправомощен да прилага принудителни

административни мерки /ПАМ/ по ЗДвП съгласно представената по делото Заповед № Из-1393 от 09.08.2007г. на министъра на вътрешните работи. След структурните промени в МВР, по силата на ЗИДЗМВР /в сила от 09.08.2008г./, областната дирекция на МВР в [населено място] се нарича СДВР съгласно чл. 11, ал.2 от ППЗМВР.

При издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 59, ал.2 от АПК. Възраженията в жалбата за липса на правно основание за налагане на принудителната административна мярка, са неоснователни. Посочената в мотивите на заповедта нарушена норма - чл. 5, ал.3, т.1 от ЗДвП е нова, създадена със ЗИДЗДвП бр. 54/2010г. и въвежда забрана за водача на пътно превозно средство да управлява пътно превозно средство под въздействие на алкохол, наркотици или други упойващи вещества. Нарушената правна норма, както и правното основание за налагане на оспорената ПАМ – чл. 171, т.1 б. „б” от ЗДвП са посочени изрично в мотивите на оспорения административен акт и съответства на установените в административното производство факти.

Не се констатираха съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила по АПК, които да са лишили жалбоподателя от право на защита. Действително по преписката не са налице данни и доказателства, че на Р. Л. като чужденец е осигурен преводач, на език, който владее съгласно чл.14, ал.2 от АПК. Нарушението не може да се квалифицира като съществено по смисъла на чл. 146, т.3 от АПК в процесния случай, тъй като не се отразило на правото на защита на жалбоподателя и не се обоснова различни изводи относно установената в хода на административното производство фактическа обстановка.

Заповедта съответства на материалния закон и неговата цел.

Съгласно чл. 171, т.1, б. „б” от ЗДвП принудителната административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство”, се прилага по отношение на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух с цел осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца.

От събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е управлявал лек автомобил на 14.08.2011г. и при извършената му проверка от служителите на МВР с техническо средство е установено наличие на алкохол в дъха от 1.00 промила. С това се установяват предвидените от закона материалноправни предпоставки, които обосновават налагането на принудителна административна мярка по чл. 171, т.1 б. „б” от ЗДвП.

Жалбоподателят не оспорва обстоятелството, че на посочената дата и място е управлявал МПС. Употребата на алкохол е установена с показанията на техническо средство, описано както в съставения АУАН, така и в мотивите на оспорената заповед. Твърденията в жалбата, че техническото средство, с което е установена употребата на алкохол е било използвано преди това са недоказани.

Доводите на процесуалния представител на жалбоподателя, че е налице обективна невъзможност за употреба на алкохол, предвид наличието на предписано лечение с Д. С, също са неоснователни. Наличието на медицинско предписание /рецепта/ за прием на определено лекарско, в случая Д. С и обстоятелството, че преди проверката /до

09.08.2011г./ водачът е ползвал отпуск, поради временна неработоспособност съгласно представените болнични листове, не изключват обективно възможността за употреба на алкохол в нарушение на медицинските предписания, каквато употреба е отчетена с техническо средство.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е законосъобразна съгласно чл. 146 от АПК като издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила за издаване на индивидуални административни актове, при спазване на материалния закон и в съответствие с неговата цел – да се осигури безопасността на движението по пътищата и се преустанови извършването на административни нарушения. С оглед на това подадената от Р. Л. жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора и предвид направените и от двете страни искания за присъждане на разноски, такива се дължат на ответника. Жалбоподателката следва да бъде осъдена да заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева на основание чл. 143, ал. 3 от АПК във връзка с чл. 7, ал.1, т. 4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Л. против Заповед № АР-2494 от 16.08.2011г. издадена от началник група АНД, отдел Пътна полиция – СДВР.

ОСЪЖДА Р. Л., гражданин на Л., ЛНЧ [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, сумата от 150 лева /сто и петдесет лева/ разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Съдия: